

Džehatny staw.

**Zak dołho hacž Mójšaž swojej ruzy horje
sběhajsche, dobywasche Izrael.**

2 Mójš. 17, 11.

Dr. Luther ras pische: „Prosčće a wam budže date, pytajeće a wy budžecće namakacž, klapajeće a wam budže wotewrjene. My dyrbimy prošycž, hdyž w domachpytanjach smy, pschetož Bóh so druhdže něhdže potaja a nochze klyšhecž a njecha so dacž namakacž, dha mamy jeho pytacž, to je, pschi modlitwje wostacž. Hdyž jeho pytaju, samka so do swojeje komorečki. Hdyž chzesch potom k nje-
mu nuts, dha dyrbišch klapacž; hdyž by přeni krocž a druhi krocž saklapal, dha so wón dzerži, kaž by pscheklyšchal. Skóncznje, hdyž s klapanjom pschewjele czinišch, dha swoje durje wotewri a so prascha: shto dha chzesch? — Anježe, ja chzu to, ja chzu druge mēcž! ty potom wołasch; wón pak rjeknje: wschať by hižom dostať!“ Dr. Luther je swoje žiwe dny wobstajny modler byť sam sa sebje a sa druhich; pschetož wón by tež kaž Šiob wschědnje wopory pschinješl sa džěczi swojeje wutrobny, dokeľž wjedzišche: „hdyž jedyn sa drugeho so modli, dha budže modlitwa mózna a tať bylna, so samu smjercž sacžeri.“